

[Annette Just]

at vi skulle ind i Vestunionen på trods af nationale kompromiser og lignende, og så er der måske nogle, der begynder at forstå, hvorfor vi ikke kan tilslutte os et sådant nationalt kompromis, som ikke engang er det papir værd, det er skrevet på.

Og så taler man om, at virkeligheden har ændret sig, og at nu er det nødvendigt alt sammen. Men hvad er det, der er så vigtigt? Jo, at Vestunionen stadig vil blive en del af Den Europæiske Union, hvis vi ikke holder fast i, at den ikke skal have lov til det, altså det, man skal diskutere i 1996. Jeg forstår udmærket godt den tidligere udenrigsminister, når han siger, det er vigtigt for ham, at Vestunionen bliver en del af Den Europæiske Union, for Venstre har hele tiden erkendt, at de ønsker en total union. De har erkendt, at de gerne vil have, at Den Europæiske Union skal bestemme alle de store linjer, og så kan vi få lov til at sidde her i Folketinget som et andet lille byråd og sige ja og amen til resten. Men vi er altså nogle partier, der ikke går ind for, at Den Europæiske Union også skal have denne militære arm og dermed blive Europas Forenede Stater. Vi er nogle partier, der stadig tror på frivilligheden og tror på selvstændigheden for de enkelte folk.

(Kort bemærkning).

**Peter Duetoft (CD):**

Jeg vil gerne opfordre Venstre til at passe på, fordi et ekstremt behov for at markere sig kan ødelægge Europatanken i Danmark.

Jeg vil godt sige, at jeg tror ikke på, at vores tilknytning til EU eller til det europæiske samarbejde kan overleve endnu et nej ved en folkeafstemning. Jeg tror, at vi så vil komme i en situation, hvor vi automatisk glider ud af Fællesskabet, og derfor er det et spørgsmål om timing. Jeg er 100 pct. enig i, at Danmark skulle have været medlem af Vestunionen; det har jeg aldrig lagt skjul på, og det har jeg sagt offentligt, også i de seneste dage. Og det vil naturligvis blive en helt grotesk situation, hvis Vestunionen bliver den europæiske søjle i NATO og et praktisk instrument i EU og Danmark stiller sig udenfor. Det bliver naturligvis et spørgsmål om noget, der ligner den gamle fodnotepolitik i Danmark. Men der er intet – og jeg gentager intet – ændret siden sidste års folkeafstemning og frem til i dag. Der er ingen

punkter, hvor vi er i stand til at gå ud og sige til den danske befolkning, at nu er man nødt til at træffe en ny beslutning, fordi det er gået sådan og sådan og sådan; alle de problemer, vi har i dag, kendte vi også dengang.

Og derfor må jeg understrege endnu en gang, at det er CD's holdning, at hvis vi skal tage skridtet mod det fulde medlemskab af Maastricht og det fulde medlemskab af den europæiske familie, er vi nødt til at have nogle succeshistorier. Vi er nødt til at kunne gå ud til befolkningen og vise, hvorfor den integration og det samarbejde er så nødvendigt, for gør vi ikke det, taber vi en folkeafstemning igen, og så kan vi godt tage alle de store ord i os, og så kan vi godt herinde være nok så integrationistiske – jeg plejer jo at prale af at være Folkeetingets eneste føderalist, og det er jeg også stadig væk. Men hvad skal jeg bruge det til, hvis den danske befolkning siger nej? Derfor skal det gøres med pli, hr. Ellemann-Jensen!

(Kort bemærkning).

**Ivar Nørgaard (S):**

Jeg synes, det er betryggende at høre, at alle partier med forskellige motiver og motiveringer siger til fru Charlotte Antonsen, at det her var altså et blålys, for det første set ud fra, at man kan ikke gå med til noget, man kalder en langsigtet politik, og så ændre den efter et halvt år, og for det andet fordi man heller ikke kan finde nogle rimelige argumenter for, at vi andre skulle skifte standpunkt nu.

Sagen er jo, at hr. Ellemann-Jensen hele tiden har haft den opfattelse, uanset hvordan verden har forandret sig. Da verden så helt anderledes ud set fra hr. Ellemann-Jensens synspunkt, skulle vi også være medlem af Vestunionen. Nu skal vi altså være det, fordi verden har forandret sig kolossalt.

Det er et standpunkt, Venstre har, men et flertal – både i befolkningen og herinde – er imod det. Og det ville være helt ødelæggende for det nationale kompromis, hvis man allerede nu skulle begynde at pille en af de dele ud, som vi har aftalt med hinanden var noget, der i det mindste skulle gælde til næste europæiske regeringskonference.

(Kort bemærkning).

**Ellemann-Jensen (V):**